

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE—DOCTRINA—JURISPRUDENȚA—ECONOMIE POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ SUB CONDUCEREA D-lor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI;
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY

SILIU RĂDULESCU
SECRETAR DE REDACȚIE

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Ioan I. Rădulescu.—*Complicitatea la sinucidere* (Studiu de drept penal).

JURISPRUDENȚA ROMANĂ.—*Curtea de Casație și Justiție, Secția II.*—Incediu prin comunicare.—Elemente constitutive. Art. 358 c. penal.—Regulator de competență.

Curtea de Apel din București, Secția I.—Sechestru asigurator.—Debitor.—Căi de atac.—Contestație sau apel.

Tribunalul Ilfov Secția II Com.—Sechestru asigurator.—Debitor. Căi de atac.—Contestație sau apel. (Ascher Kandell cu Societatea „La Textile”).

Tribunalul Dâmbovița Secția II.—Mărturisire.—Novațiune.—Stingerea obligațiilor.—Cambie dată în plata prețului.

Judecătoria Ocolului Rural Tg. Sascău (Putna).—Căsătorie.—Regim legal.—Separație de patrimoniu.—Averea urmărită.

COMPLICITATEA LA SINUCIDERE

(STUDIU DE DREPT PENAL)

La popoarele din antichitate, sinuciderea nu era pedepsită. Legea romană o considera uneori ca un act de mare vîrtute și de curaj. Creștinismul schimbă însă complet vechea concepțiune adoptând un principiu cu totul contrariu. Biserica fu cea dintâi care luă măsuri contra celor ce-și dădeau singuri moartea socotind sinuciderea ca o crimă. Ideile creștinismului găsiră un mare sprijin în l-gile care urmau, astfel că, pe lângă pedepsele religioase, interveniră pedepse de drept comun, ce se resfrîngeau atât asupra cadavrului cât și asupra bunurilor sinucisului. Aceasta era concepțiunea dreptului canonic. Ordonanța franceză din 1670 se ocupă pe larg de pedepsele ce trebuiesc aplicate cât și de procedura de urmat contra cadavrului. Odată însă cu sfârșitul vechei legislațiuni criminale toate aceste dispozițiuni fură înlăturate. Revoluția franceză dela 1789 proclamând plenitudinea libertății individuale, din care rezultă libertatea fiecărui de a dispune de viața sa, suprimă orice penalitate contra sinuciderei. Dela această epocă sinuciderea nu mai figurează printre delictetele legii

penale, lipsită fiind de orice incriminațiune. Legiuitorul român prin exemplul celui francez nu prevede nici-o sancțiune contra sinuciderei. Nu vom examina aci chestiunea foarte controversată dacă trebuie sau nu reprimată sinuciderea. Ea a dat loc la multiple discuțiuni și la o serie întreagă de argumente ce susțin sau critică soluțiunea adoptată de dreptul pozitiv actual.

Sinuciderea fiind lipsită de ori ce sancțiune penală, naște întrebarea dacă complicitatea la sinucidere trebuie sau nu pedepsită conform textelor în vigoare. Examinând această chestiune, vom rezuma mai întâi condițiunile cerute de lege pentru pedepsirea complicității, pentru ca apoi odată principiile generale precizate, să trecem la aplicațiunea lor în cazul concret al complicității la sinucidere. Vom studia apoi diferitele ipoteze ce constituiesc acte de complicitate la sinucidere precum și soluțiunile adoptate de jurisprudența franceză în aceste cazuri. Stabilind soluțiunea juridică ce se degajă din aplicațiunea legii penale actuale, vom examina în fine chestiunea dacă trebuie sau nu pedepsită complicitatea la sinucidere.

* * *

Infracțiunea poate fi comisă sau de una, sau de mai multe persoane. În acest al doilea caz există unitate de delict și pluralitate de agenți. Printre diferenții indivizi ce au cooperat la faptul incriminat trebuie să distingem între coautor și complici. E diferența ce se face între participarea principală și participarea accesorie. Coantori sunt acei ce iau o parte principală la crimă săvârșind material infracțiunea, pe când compicii iau o parte accesorie ajutând într'un mod oarecare pe autori la comiterea ei. Legea penală reprimă complicitatea, dar mai multe condițiuni sunt necesare pentru ca o pedeapsă să fie aplicată. În virtutea art. 47 și următorii din codul penal, aceste condițiuni sunt următoarele: Trebuie mai întâi un fapt material pedepsit de lege, ceiace

constitue faptul principal. 2) Trebuie apoi ca acest fapt principal să fie calificat crimă sau delict. 3) Cooperarea complicelui să se fi manifestat prin unul din mijloacele determinate de lege. 4) În fine, această cooperare trebuie să fi fost intenționată. Dacă unul din aceste elemente lipsește, faptul de complicitate nu va fi pedepsit.

Condițiunea esențială necesară este existența faptului principal care constituie suportul însuși al complicității. Între faptul principal și faptul accesoriu se stabilește un raport foarte strâns, încât dacă primul nu există, al doilea nu va putea fi pedepsit. Actele de complicitate împrumută caracterul lor delictuos dela faptul principal, așa că dacă acesta din urmă lipsește sau este înlăturat, și complicitatea este suprimată. Din moment însă ce faptul principal există în mod obiectiv constituind prin el însuși o infracțiune — crimă sau delict — e indiferent dacă autorul va fi sau nu pedepsit, complicitatea va fi reprimată.

Toate aceste reguli sunt consecința conceptului complicității, delict unic, adoptat de legiuitorul francez precum și de codul nostru penal. Nu există complicitate când faptul principal nu este prevăzut și pedepsit de legea penală; iată consecința ce rezultă din sistemul complicității, delict unic. Această consecință își găsește o aplicațiune principală în cazul complicității la sinucidere.

* * *

Am văzut că sinuciderea considerată în vechiul drept ca și omuciderea fu înlăturată de dreptul revoluționar de pe lista delictelor incriminate. Astăzi atât sinuciderea cât și tentativa de sinucidere nu sunt pedepsite de codul penal. Făcând aplicațiunea principului în virtutea căruia nu se pedepsește complicitatea de cât în cazul existenței unui fapt principal constituind crimă sau delict, rezultă că complicitatea la sinucidere nu este pedepsită; e consecința lipsei faptului principal. Rămâne acum să determinăm cari sunt faptele considerate ca acte de complicitate la sinucidere. Se pune întrebarea dacă un individ care, cunoscând intențiunea unei persoane de a se sinucide și ajutându-l în proiectul ei prin procurarea instrumentelor necesare sau asistându-l la executare, poate să fie pedepsit după termenii legii. Trebuie de distins între mai multe cazuri: cazul complicității prin ajutor sau asistență, cazul omuciderii după cererea victimei și în fine dubla sinucidere.

1) Complicitatea prin ajutor sau asistență. Acest caz poate să implice multiple ipoteze. Astfel ipoteza aceluia ce provoacă o persoană prin abuz de autoritate sau uneltiri culpabile să se omoare și după care urmează sinuciderea. De asemenea cazul aceluia ce procură armele, instrumentele sau otrava necesară sinuciderii. Persoana care prepară, ajută sau consumă

sinuciderea nu poate fi pedepsită ca complice, întrucât nu există un fapt principal incriminat. Această soluțiune este confirmată de jurisprudența franceză prin mai multe decizii. Astfel o deciziune a Curții de casație din 27 Aprilie 1815 dispune «că nu poate să existe participațiune oriminală la un fapt care prin el însuși nu e calificat nicio crimă nicio delict, și că complicitatea unui fapt de sinucidere nu e prevăzută de nicio lege penală» (S. 1816, I. 317).

2) Omuciderea după cererea victimei. Diferența care separă acest caz de cel precedent, e că în acesta din urmă nu este sinucisul autorul principal al morții, ci terța persoană care în urma ordinului sau rugămintei altuia, i-a aplicat lovitura mortală. În ipoteza complicității la sinucidere prin ajutor sau asistență, victima e aceia care și-a dat ea însăși lovitura sau a luat otrava pentru a se sinucide. Terța persoană nu a jucat de cât un rol pasiv, provocând pe agent la această acțiune, ajutându-l sau procurându-i mijloacele necesare pentru executare. În cazul prezent e cu totul altceva. Victima e aceia care a jucat rolul pasiv ordonând sau solicitând terța persoană ca să-l omoare. Acesta din urmă este agentul principal, autor imediat al acțiunii. În acest caz nu mai putem spune că e complicitate la sinucidere, este o omucidere sau un asasinat, când după săvârșirea acțiunii a urmat moartea victimei. Această terță persoană este culpabilă de omor dacă victima a murit, sau de loviri și răniri când victima nu e decât rănită. Se va putea obiecta că autorul acestei crime sau delict nu a trecut la executarea actului de cât în urma stăruinței sau ordinului victimei. Aceste circumstanțe nu pot însă înlătura culpabilitatea, întrucât după legea penală consimțământul victimei nu poate justifica crima sau delictul. Jurisprudența franceză după câte-va ezitări a consacrat în mod definitiv această soluțiune. Este cert că acel ce omoară după cererea victimei trebuie să fie considerat ca un ucigaș prin aplicațiunea legii penale actuale iar nu ca complice la sinucidere.

3) Dubla sinucidere. E cazul când două persoane se omoară în același timp. În această ipoteză trebuie deosebit după cum lovitura care a provocat moartea a fost dată de fiecare din aceste două persoane asupra ei însăși, sau din contră cele două persoane se omor una pe alta. În primul caz, dacă una din aceste două persoane supraviețuiește, nu intervine nicio sancțiune penală, întrucât ne aflăm în ipoteza sinuciderii când însăși victima și a aplicat lovitura. În al doilea caz, al sinuciderii reciproce, sau în cazul sinuciderii executate de una din cele două persoane (sinuciderea colectivă), ne aflăm în ipoteza omuciderii voluntare, care deși comisă cu consimțământul victimei este pedepsită conform legii.

Din toate cele expuse rezultă că nu trebuie considerat ca act de complicitate la sinucidere decât asistența dată actelor preparatorii, ca de exemplu faptul de a fi procurat armele, instrumentele sau substanțele cu cari sinuciderea s'a săvârșit. Din contră, actul prin care se omoară o persoană, chiar cu consimțământul acesteia, nu mai este un act de complicitate la sinucidere, este un omor voluntar prevăzut de art. 225 din cod. pen. Jurisprudența franceză confirmă această distincțiune și soluțiunile ei sunt juridice, căci în primul caz nu există nici un fapt principal incriminat, pe când în al doilea caz terța persoană care a dat lovitura în urma stăruinței victimei comite un act care este pedepsit prin el însuși. Într'adevăr, nu există sinucidere în sensul propriu al cuvântului de cât atunci când o persoană s'a omorât ea însăși. Or, în cazul de față nu e victima care și-a aplicat lovitura, ci terța persoană, deci ne aflăm în ipoteza omuciderii voluntare.

Terminând acest studiu, ne rămâne să examinăm o chestiune foarte discutată în ceea ce privește pedepsirea sau nepedepsirea complicității la sinucidere. După părerea noastră, complicitatea la sinucidere trebuie să fie pedepsită. Într'adevăr, individul care ajută sau asistă victima spre a se sinucide este complet responsabil, căci în întregimea facultăților și a rațiunii lui provoacă, prepară actul sau procură victimei mijloacele de executare. Această participare constituie un act osândit atât din punct de vedere social cât și din punct de vedere moral. Este evident că în starea actuală a legislațiunii nu s'ar putea pedepsi această complicitate, prin lipsa faptului principal incriminat. Chestiunea e totuși ușor de rezolvată, căci s'ar putea constitui din fapturi de participare la sinuciderea unei alte persoane, un delict special, sancționând actul de participatiune independent de faptul principal.

Am văzut că jurisprudența franceză asimilează omorului prevăzut de art. 295 (art. 225 din c. pen. român) omucidera comisă în urma solicitării sau ordinului victimei. Această soluțiune o găsim excesivă întrucât nu trebuie confundat cel ce omoară victima în urma consimțământului ei, cu asasinul sau ucigașul de rând. Pe de altă parte, legea lasă complet nepedepsit pe cel care ajută, provoacă sau asistă la sinucidere. Considerăm aceasta nepedepsire ca o lacună a legii. Pentru a concilia aceste două chestiuni, ar trebui, după părerea noastră, să se pedepsească cu o pedeapsă corecțională complicitatea la sinucidere, ca pe un delict distinct și independent de faptul principal, iar pe de altă parte să se reducă pedeapsa omuciderii cu consimțământul victimei pentru a nu asimila pe autorul ei unui asasin ordinar.

IOAN I. RĂDULESCU
Diplomat în științele penale de la
facultatea de Drept din Iași

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIA II-a

Audiența dela 11 Octombrie 1921

Președenția D-lui Oscar N. Nicolescu, Președinte

INCEDIU PRIN COMUNICARE.—ELEMENTELE CONSTITUTIVE ALE DELICTULUI.—ART. 358 COD. PENAL.

Pentru constituirea crimei de incediu prin comunicare, nu este nevoie ca pe lângă voința de a pune foc să existe și aceea de a-l comunica, de oarece textul legii nu pedepsește pe acela care cu voință a comunicat incendiul, ci pe acela care a comunicat incendiul punând cu voință foc unor obiecte oare-care.

N. 1494—Regulând competența în cauza privitoare pe St. C. Russu, trimite judecarea afacerii înaintea Tribunalului Tulcea Ascultând pe D-l Procuror Al. Nicolau în concluziuni.

Curtea deliberând,

Asupra cererii făcută de Procurorul Tribunalului Tulcea de a se da un regulament de competență în afacerea privitoare pe St. C. Russu.

Având în vedere că din actele și lucrările atlate în dosarul instanței de fond se constată că, prin procesul-verbal No. 78/920, dresat de jandarmul comunei Casimcea Tulcea, St. C. Russu și Costache Gavrilă Zaharia, ambii din com. V. Alexandri Tulcea, au fost trimiși în judecată pentru că au dat foc la pădurea Statului la locul numit „Ciripeni”; că judecătorul ocolului rural Casimcea, căruia i-s'a trimis afacerea spre judecare, și-a declinat competența, prin cartea de judecată penală N. 18/921, pe motiv că infractorii sunt dați în judecată pentru faptul prevăzut și pedepsit de art. 358 cod. penal, care nu intră în competența judecătorilor de ocoale.

Că, Tribunalul Tulcea, căruia i-a fost înaintată afacerea de către Parchet, își declină la rândul său competența prin sentința penală N. 293/921 găsind că în speță nu poate fi vorba de faptul prevăzut și pedepsit de art. 358 cod. penal, ci de acela prevăzut și pedepsit de art. 70 codul silvic, deoarece inculpații nu au pus foc pădurii cu voință, ci din neglijență numai, deoarece aprinzându-și țigările au aruncat chibritul în iarbă, care fiind uscată s'a aprins și focul s'a propagat apoi și la pădure, arzând o porțiune din ea.

Considerând că ambele hotărâri fiind rămase definitive și cursul justiției fiind astfel întrerupt, această Înalță Curte este chemată a pronunța în cauză un regulament de competență.

Având în vedere că, atât din procesul-verbal dressat la primele cercetări, cât și din însăși declarațiile inculpaților la primele cercetări și în fața judecătorei, se constată că inculpații, pe când mergeau cu căruța spre Asbunar, s'au oprit în pădurea Statului la locul numit „Ciripeni”, unde dându-se jos și aprinzându-și țigările, au pus foc cu chibritul la iarba uscată care s'a aprins, că, apoi, plecând, și dela o distanță oarecare văzând cum focul se întinsese, Costache Gavrilă Zaharia a spus tovarășului său St. C. Russu că amândoi să se întoarcă să-l stingă, însă acesta n'a voit, zicând „să mergem înainte și lasă să ardă”, după care amândoi și-au continuat drumul.

Considerând că astfel fiind, faptul imputat inculpaților intrunește elementele, nu ale contravențiunii prevăzută și pedepsită de art. 70 din codul silvic, ci ale crimei prevăzută de art. 362 cod. penal, care dispune că „cel care va fi comunicat focul la unul din lucrurile în articolele menționate mai sus, punând cu voință foc la orice lucru al său sau strein, dar așezat cu chip în cât să poată a se întinde focul, se va pedepsi cu pedeapsa hotărâtă pentru cei ce deadreptul vor fi pus foc la unul dintre acele ucirii”.

Considerând că pentru constituirea crimei de incediu prin comunicare, este suficient ca comunicarea să fi fost posibilă, să fi avut loc în realitate și ca focul să fi fost pus cu voință obiectelor care l'au comunicat, că întrunirea acestor trei elemente stabilește o prezumțiune legală de intențiune din partea autorului incendiului, fără să fie trebunță că, pe lângă voința de a pune foc, să existe aceia de a-l comunica, căci textul legii nu pedepsește pe acela care cu voință a comunicat incediul, ci pe acela care a comunicat incendiul pănând cu voință foc unor obiecte oarecare.

Considerând că, întrucât ambii infractori sunt minori, după cum se constată din actele de naștere, instanța competentă de a judeca această afacere este Tribunalul.

Pentru aceste motive, trimite la Tribunalul Tulcea.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. I

(în vacanță)

Audiența de la 3 August 1921

Președenția D-lui Titu Magheru, președinte

Înc. Iosub cu Societatea Alimentara

SECHESTRU ASIGURĂTOR. — INCHEIERE DE INCUVIINȚARE A TRIB. — DACĂ DEBITORUL ARE DESCHISĂ CALEA CONTESTĂȚIEI SAU CALEA APELULUI. — ART. 104, 399, 610 613 ȘI 618 PR. CIVIL.

SECHESTRU ASIGURĂTOR. — INCUVIINȚAREA LUI FĂRĂ CAUȚIUNE. — DACĂ ATRAGE ANULAREA SECHESTRULUI. — ART. 613 ȘI 735 PR. CIV.

1) Cu toate că sechestrul asigurător nu poate fi considerat față de creditor, de cât ca o măsură asigurătoare, în ceea ce privește însă pe debitor, este o măsură de executare supusă la formele cerute pentru urmărirea mișcătoarelor, astfel că atât debitorul cât și terții deposedați au la dispoziție pentru a ataca incuviințarea unei asemenea măsuri, calea contestației cerută de art. 399 și urm. pr. civilă, iar nu calea apelului prevăzută de art. 104 pr. civilă.

2) Incuviințarea unui sechestrul asigurător fără cauțiunea cerută de aliniatul final al art. 613 pr. civilă, nu atrage anularea acestei măsuri nefiind loc la aplicarea art. 735 pr. civilă, ci numai îndreptarea acestei neregularități prin obligarea creditorului de a depune cauțiunea cerută de lege.

No. 31. — Respins ca fără interes apelul făcut de Ilie Iosub în contra jurnalul Tribunalului prin care s'a ordonat sechestrul asigurător.

S'au ascultat d-nii avocați B. Cernea și C. G. Cristescu pentru apelant și L. Groper și Dem. N. Micescu pentru intimată.

Curtea,

Având în vedere că intimata în apel obiec-tează că. sechestrul asigurător nefiind o măsură de executare în sensul art. 399 și urmatori, pr. civ., ci numai o măsură asigurătoare ordonată de Tribunal pe cale grețioasă, fără să se stabilească vre'un drept protivnic între părți, contestația este inadmisibilă.

Având în vedere că prima chestiune dedusă în judecata acestei Curți este aceia de a se ști natura juridică a măsurii sechestrului asigurător, adică dacă este o executare în care urmează a se face aplicația art. 399 și urmatori din pr. civ., sau este o măsură pur conservatorie în care art. 399 și urmatori pr. civ. nu își au aplicația.

Considerând că legiuitorul prin art. 613 pr. civ. a supus sechestrul-asigurător la aceleași forme ca și cele cerute pentru urmărirea mișcătoarelor și numai pe averea mișcătoare ce se poate urmări.

Considerând că din disp. art. 613 și 618 pr. civ. sechestrul-asigurător nu poate fi considerat în ceea ce privește pe creditor, decât ca o măsură pe care legiuitorul i-o pune la dispoziție pentru a-și asigura drepturile sale, dar în ceea ce privește pe debitor este o adevărată măsură de executare supusă la formele cerute pentru urmărirea mișcătoarelor.

Că, prin natura sa proprie, sechestrul asigurator fiind măsura legală prevăzută, ca creditorul să poată să-și asigure drepturile sale, lucrurile mobile sechestrate putând fi luate din posesia proprietarului lor și încredințate unui terțiu ca custode, face ca debitorul înainte de a se fi obținut titlul definitiv și executor în contra sa, să fie deposedat de lucrul său.

Că, în asemenea împrejurări, fiind vorba de o adevărată urmărire în ceia ce privește pe debitor și pe un terțiu deposedat, este logic și juridic a se pune la dispoziția acestor categorii de interesați calea contestației cerută de art. 399 și următorii din pr. civ., iar nu calea apelului prevăzută de art. 104 pr. civ. în care nu se citează și în care nu figurează decât partea ce s'a adresat justiției fără să urmărească drepturi protivnice.

Că, odată stabilit fiind, că natura sechestrului asigurator fiind o măsură de executare și contestația admisă ca o cale de atac, urmează ca Curtea să examineze contestația în fond.

Având în vedere că, apelantul obiectează că rău Tribunalul a încuviințat măsura sechestrului asigurator pe averea sa, întrucât intimata în apel, Societatea Alimentaria nu are un act scris de creanță, cert, lichid și exigibil, așa cum cere în mod formal art. 613 pr. civ. și deci urma să fie supusă la o cauțiune legală cu o treime din suma de 450.000 lei reclamată la prima instanță.

Având în vedere că Trib. prin jurnalul Nr. 5321 din 4 Mai 1921 a admis sechestrul asigurator cerut de Soc. Alimentaria până la concurența sumei de 200.000 lei, bazându-se și pe faptul netăgăduit de părți că, Banca de Scont din București a numărat 200.000 lei apelantului în contul părâtei în apel în executarea contractului de cumpărare de vite de care este vorba.

Considerând că până în prezent reclamanta de la prima instanță neavând decât drepturi formulate în justiție, fără ca ele să fie consfințite prin vre'o hotărâre judecătorească definitivă, nu poate fi vorba că dânsa are în contra apelantului un act scris netăgăduit și ajuns la scadență ca să poată obține sechestrul fără cauțiune, iar chitanța Băncii de Scont invocată de reclamanta ca act scris, nu poate fi privită decât ca o chitanță descărcătoare a Băncii față de apelant și nicidecum ca un act scris ajuns la termen, cerut formal de art. 613 pr. civ.

Ca fiind admis sechestrul de Tribunal, fără ca creditorul să aibă act scris ajuns la termen

și fără cauțiune, incontestabil că măsura luată de Tribunal, urmează a fi considerată ca neregulată făcută fără să se declare de Curte nul și de nul efect acest sechestrul-asigurator, legea de procedură civilă neprevăzând asemenea nulitate absolută, întrucât aceeașă măsură de sechestrul asigurator cu călcarea dispozițiilor art. 613 pr. civ. fără cauțiune, n'a adus o vătămare apelantului Josub, de așa natură, pe care nu ar putea să o îndrepte decât anulând sechestrul, ci din contra această măsură a sechestrului s'ar putea menține prin depunerea garanției de o treime din suma reclămată și din care eventual s'ar putea despăgubi urmăritul apelant Josub, dacă cumva prin aplicarea sechestrului s'ar putea aduce daune.

Că, în asemenea împrejurări, paguba eventuală prin aplicarea sechestrului fără cauțiune fiind un lucru reparabil, nu este locul la aplicarea art. 735 pr. civ., ci numai a se obliga partea reclamantă să depue cauțiunea de o treime cerută de art. 613 pr. civ. din valoarea reclămată de 450.000 lei care este 150.000 lei.

Considerând că contestația apelantului de la prima instanță fiind admisibilă și fondată în drept, al doilea apel făcut de J. Josub, în contra jurnalului Tribunalului prin care s'a ordonat sechestrul devine fără interes și ca atare urmează a fi respins de Curte.

Semnați: Titu Magheru, C. Al. Vîforeanu, Gh. Slătineanu

TRIBUNALUL ILFOV S. II COM.

Audiența de la 1 Noiembrie 1921

Președinția D-lui Ghinea Constantinescu, judecător

Ascher Kandel cu societatea „La Textile”

SECHESTRU ASIGURATOR. — INCHERAREA DE ÎNCUVINȚARE A TRIB. — DACĂ DEBITORUL ARE DESCHISĂ CALEA CONTESTAȚIEI SAU CALEA APELULUI. — ART. 104, 399, 610, ȘI 618 PR. CIVIL.

Sechestrul asigurator fiind o măsură de conservare care are de scop punerea bunurilor debitorului sub paza justiției, pentru a-l împiedica să le instrăineze în dauna creditorilor, se ia de Tribunal pe cale grațioasă potrivit art. 104 pr. civilă, iar debitorul nu poate ataca jurnalul, prin care se încuviințează o asemenea măsură de cât prin apel conform sus citatului text, iar nu pe calea contestației prevăzută de art. 399 pr. civilă.

No. 1037. — Respinsă ca inadmisibilă contestația făcută de către Ascher Kandel cu petiția înregistrată la No. 0959/921 în proces cu societatea La Textile.

S'au ascultat D-nii avocați Al. Bilculescu din partea societății La Textile în dezvoltarea incidentului de inadmisibilitatea contestației și N. Petrescu-Comnești din partea contestatorului

Tribunalul,

Asupra incidentului de inadmisibilitatea contestației ridicat de către societatea La Textile, pe motiv că sechestrul asigurator fiind o măsură de conservare luată de Tribunal pe cale grațioasă conform art. 104 pr. civilă, debitorul nu poate ataca această măsură luată de Tribunal, de cât pe calea apelului, iar nu pe calea contestației.

Având în vedere actele de la dosar și susținerile orale și scrise ale părților.

Având în vedere că chestiunea de drept ce are a fi rezolvată de Tribunal este aceea de a se ști, dacă debitorul pe a cărui avere mobilă s'a înființat un sechestrul asigurator, conform art. 613 pr. civilă, are deschisă calea contestației prevăzută de art. 399 pr. civ. pentru a înlătura această măsură, sau calea apelului indicată de art. 104 pr. civilă.

Considerând că, în drept, contestația este o cale extraordinară de atac prezăcută de art. 399 pr. civilă de sub capitolul execuțiunii silite, și acordată părților vătămate prin executarea unei hotărâri desăvârșite. în contra căreia li sunt închise căile de atac ordinare.

Considerând că sechestrul asigurator prevăzut de art. 613 pr. civilă este o simplă măsură de conservare, pe care Tribunalul, în urma cererei creditorului, o ia în virtutea dreptului și pe calea jurisdicției grațioase instituită prin art. 104 pr. civilă.

Considerând că deci potrivit acestor texte de lege sechestrul asigurator, nu poate fi considerat ca o executare a unei hotărâri desăvârșite pentru a putea fi desființată pe calea contestației prevăzută de art. 399 pr. civilă, ci ca o simplă măsură de conservare luată pe cale grațioasă pentru atacarea căreia, art. 104 pr. civilă deschide debitorului-sechestrat calea apelului.

Că astfel fiind, incidentul ridicat de intimata în contestație, societatea «La Textile» este întemeiat și în consecință contestația îndreptată de către Ascher Kandel urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru aceste motive, respinge ca inadmisibilă contestația.

Semnați: Ghinea Constantin, S. Rădulescu.

TRIBUNALUL DÎMBOVIȚA

SECȚIA II

Audiența dela 2 Octombrie 1920

Președenția d-lui Vasile A. Ionescu, judecător de ședință

Maria D. C. Ivănescu cu Gheorghe Lazăr N. Oprea

MĂRTURISIRE. — INDIVIZIBILITATE. — ART. 1206 C. CIV.

NOVAȚIUNE. — MOD DE STINGERE A OBLIGAȚIUNILOR. — DACĂ TREBUE SĂ REZULTE EXPRES DIN ACT. — ART. 1091, 1130.

NOVAȚIUNE. — CAMBIE DATĂ ÎN PLATA PREȚULUI. — CAMBIE DATĂ ÎN ALB. — SOLIDARITATE — CAMBIE VALABILĂ — DACĂ OPEREAZĂ NOVAȚIUNEA.

1) Alegațiunea făcută de un pârât care recunoaște existența datoriei, că acea datorie a fost stinsă prin novațiune, constituie o mărturisire complexă, care fiind scindabilă, faptul cel nou ales, novațiunea, trebuie dovedit.

2) Voința de a nova neputându-se presupune trebuie să rezulte din însuși cuprinsul actului.

3) Cambia primită de creditorul unei sume de bani fiind un mod de liberare sub rezerva încasării ei, nu constituie o obligațiune nouă care să opere novațiunea, ci o promisiune de plată, un nou titlu de a se plăti ceea ce se datora în virtutea vechii obligațiuni, care nu schimbă într'un nimic esența datoriei.

No. Admisă acțiunea intentată de Maria D. C. Ivănescu contra lui Gheorghe Lazăr N. Oprea pentru rezilierea unui contract de vânzare.

S'au ascultat d-ni avocați Polizu Dragomirescu pentru reclamanți și Ganzalv Ionescu pentru pârât.

Tribunalul,

Asupra acțiunii civile, intentate prin petiția înregistrată la No. 429/920 de către Maria Dumitru C. Ivănescu din comuna Măinești acest județ, contra lui Gheorghe Lazăr N. Oprea din aceeași comună pentru rezilierea contractului de vânzare autentificat de acest Trib. Secția I. la No. 727/916;

Având în vedere susținerile părților și actele din dosar.

Având în vedere că din actul autentificat de acest Trib. Secț. I la No. 727 aflat în copie la dosar, se constată că reclamantul a vândut pârâtului dreptul său de moștenire în succesiunea defunctului Lazăr L. Popescu pe preț de 500 lei.

Având în vedere că din mărturisirea pârâtului, consemnată în procesul-verbal de interogator, aflat la dosar, se constată că acesta n'a plătit reclamantei prețul vânzării, ci i-a dat o cambie în alb, în valoare de 750 lei, echivalentul prețului și a cheltuelilor vânzării, fără însă a conveni cu reclamanta, că suma ce datora ca preț al vânzării să i-o lase cu titlu de împrumut;

Având în vedere că conform art. 1365 c. civ. principala obligațiune a cumpărătorului este plata prețului convenit;

Având în vedere că pârâtul susține că s'a liberat prin novațiune dând reclamantului sus zisa cambie în alb;

Având în vedere că mărturisirea sa este scindabilă pe baza art. 1206 c. civ., întru cât este complexă, căci faptul nou ales de pârât, novația este într'un raport natural cu faptul primitiv: plata (Planiol, vol. II, No. 54 în notă).

Că deci pârâtul, nedovedind ou nimic că a emis cambia în chestiune, susținerea sa devine nefondată.

Având în vedere că chiar dacă mărturisirea pără-
tului n'ar fi scindabilă, totuși voința de a nova
neputându-se presupune, ci trebuind să rezulte expres
din act, urmează a examina dacă această voință a
existat la data emiterii cambiei, ceea ce n'a avut loc
cum s'a arătat mai sus.

Că, deci, și din acest punct de vedere susținerea
părții este nefondată.

Având în vedere că chiar dacă am presupune că,
voința de a nova rezultă în mod tacit, prin taptul emi-
terii cambiei, totuși novația n'a avut loc, întrucât
cambia fiind emisă în alb, adică lipsită, din chiar
momentul nașterii ei, de condițiile ei esențiale, ea
este nulă ca cambie, valorând un simplu act sub
semnătură privată având aceiași cauză, vânzarea, că
în acest sens este doctrina și jurisprudența.

Că deci, din acest punct de vedere susținerea pără-
tului este nefondată.

Având în vedere în fine că chiar dacă cambia ar
fi perfect valabilă, totuși novațiunea n'a avut loc și
obligația plății nu s'a stins, întru cât suma datorită
pe baza cambiei n'are altă cauză juridică, ci tot cea
veche, vânzarea.

Având în vedere într'adevăr că, cambia primită
de creditor fiind un mod de liberare sub rezerva
incasării ei, nu este o obligație nouă, ci o promisiune
de plată, un nou titlu de a plăti ceea ce se datora
în virtutea vechii obligațiuni, ceea ce nu schimbă
întru nimic esența datoriei.

Că în acest sens este jurisprudența (Cas. III 130/920).

Că și din acest punct de vedere susținerea părții
este nefondată.

Că deci, liberarea ne având loc, în virtutea art.
1365 cod. civ. contractul de vânzare trebuie reziliat
și deci acțiunea trebuie admisă.

Având în vedere că însă Trib. apreciind împreju-
rările, conform art. 1366 c. civ. acordă părții
termen de grație până la 4 Noembrie a. c..

Având în vedere că reclamantul susține că acest
termen nu se poate acorda în speță întru cât părțile
a fost pus în întârziere, conform art. 1367 c. civ. cum
rezultă din somația aflată la dosar.

Având în vedere că acest text de lege este ino-
perent în cauză, întru cât în contract nu s'a stipulat
pactul comisoriu expres cum rezultă din actul de
vânzare aflat la dosar.

Că, deci, această susținere a reclamantei este ne-
femeiată.

Pentru aceste motive, redeotat de D-1 judecător
Vasile A. Ionescu, admite acțiunea,

Acordă părții termen de grație până la 4 No-
embrie a. c.

Semnăți: Vasile A. Ionescu, V. N. Apostolescu;

JUDECATORIA OCOL. RURAL Tg. SASCUT (PUTNA)

Cartea de judecată civilă No. 43

Audiența de la 25 Aprilie 1916

CĂSĂTORIE.—CONTRACT MATRIMONIAL (LIPSA DE).—REGIM LEGAL.—
ART. 1223 ȘI 1227 C. CIV.

SEPARATIE DE PATRIMONIU. — CREDITORI. — AVERE URMĂRITĂ. —
ART. 1718 C. CIV.

URMĂRIREA MOBILIARE.—SECHESTRU.—DEBITOR.—AVERE URMĂRITĂ.
ART. 1854 ȘI 1899 C. CIV.

1) În lipsa unui contract matrimonial de
căsătorie, regimul legal al soților este acela al
separării de bunuri.

2) Averea posedată în comun de soții separați
de bunuri, poate fi urmărită de creditorii unuia
din soți, iar dovada despre proprietatea averii
urmărită trebuie s'o facă soțul contestator.

3) Creditorul urmăritor prin procesul-verbal
de sechestru, care constată că averea urmărită
se află în posesia debitorului, face implicit do-
vada că debitorul urmărit este și proprietar al
acelei averi, potrivit principiului *en fait de meu-
bles la possession vaut titre*.

Judecata,

Asupra contestației făcută de Anica N. Olaru, cu
autorizația soțului său N. Olaru, ambii din comuna
Valea-Seacă, prin petiția înreg. . . . contra urmăririi
îndreptată de creditorul Gh. Manda din com. Pătești
prin procesul-verbal de sechestru din . . . aplicat pe
averea debitorului Neculai Olaru.

Având în vedere actele dela dosar, depozițiile mar-
torilor, interogatoriul contestatoarei cum și susține-
rile orale ale părților.

Având în vedere că, în fapt, se constată următo-
arele: Prin cartea de judecată No. . . . Neculai
Olaru și Vasile Ursache sunt obligați a plăti în so-
lidar lui Grigore Manda suma de 500 lei cu procente
și cheltueli. Pe baza acestui titlu s'a procedat la
executare, aplicându-se un sechestru pe averea de-
bitorului Neculei Olaru, prin procesul-verbal al a-
cestei judecătoria din . . . și prin care s'a declarat
urmărite diverse mobile de casă și altă avere miș-
cătoare. Contra acestei urmăririi Anica N. Olaru a
făcut contestația de față, invocând proprietatea a-
verii urmărite.

Că așa fiind, chestiunea ce urmează a se rezolva în
drept este aceea de a se ști cărora din soți aparține
averea dobândită în timpul căsătoriei, în lipsa unui
contract bănesc de căsătorie, iar în cazul unei ur-
măririi; cum e în speță, dacă creditorul urmăritor
sau soțul contestator e acel obligat a face proba
proprietății averii urmărite.

Că, în primul loc, deci, cată a se stabili care e regimul legal al soților în lipsa unui contract bănesc de căsătorie.

Considerând că art. 1223 c. civ. dispune că dacă soții n'au făcut o stipulație contrară, asociația conjugală se guvernează, în privința averilor, conform „regulelor cuprinse în capitolul următor”, capitol care se ocupă cu regimul dotal.

Că așa fiind, s'ar înțelege că regimul legal în legislațiunea noastră ar fi regimul dotal.

Că însă dispozițiunile prevăzute de art. 1223 c. civ. nu sunt aplicabile decât în cazul când părțile contractante n'au stipulat clauzele regimului dotal, fiind presupusă existența unei convenții matrimoniale, iar textul de mai sus nu ne poate conduce la concluzia că în lipsa unui contract bănesc de căsătorie, soților li s'ar aplica regimul dotal, întrucât art. 1227 c. civ. arată că regimul dotal nu se poate aplica decât atunci când soții declară expres în contractul lor de căsătorie, că-l adoptă, fiind de principiu că regimul dotal nu se presupune (C. Nacu, III, pag. 24 și 51; D. Alexandresco, VIII, partea I, ed. 2-a, pag. 41-42 precum și autorii acolo citați).

Că de altfel opiniunea că regimul dotal nu este acel legal, reesă și din faptul că la art. 1239 c. civ. s'a suprimat un paragraf ce se vede scris pe manuscrisul original al codului nostru civil, paragraf ce tocmai dispunea că „regulele de la regimul dotal vor forma dreptul comun al României” (D. Alexandresco, op. cit., pag. 41).

Considerând, pe de altă parte, că în capitolul II de sub titlu IV al cod. civ. legiuitorul nu se ocupă decât de regimul dotal, iar în tot codul nu există nici o rubrică care să mai vorbească despre vre un alt regim matrimonial, în afară de secția IV din cap. II care vorbește despre administrarea averii parafernale, singurele texte, deci, la care s'ar putea referi dispoziția din art. 1223 c. civ. ar fi numai regulele prevăzute de secția IV și care nu sunt altele decât acele referitoare și la regimul separării de bunuri (D. Alexandresco, op. cit. p. 42 și 43 și autorii acolo citați).

Că așa fiind, în lipsa unui contract bănesc de căsătorie, în legislațiunea noastră actuală, regimul legal al soților nu poate fi decât acel al separării de bunuri.

Având în vedere că, în al doilea loc, urmează a se rezolva chestiunea cui aparține proprietatea averii dobândită în timpul căsătoriei sub regimul separării de bunuri și în cazul unei urmăriri, cui incumbă sarcina de a dovedi că acea avere aparține soțului urmărit.

Având în vedere că în regimul separării de bunuri fiecare din soți are administrarea averii sale personale.

Considerând că după art. 1718 c. civ. toate bunurile mișcătoare și nemișcătoare ale datornicilor servesc pentru îndestularea îndatoririlor acestora către creditorii lor și deci creditorii unuia din soți pot urmări averea mișcătoare aflătoare la soți, rămânând ca soțul lezat să facă contra-probă dacă revendică proprietatea lucrurilor urmărite,

Că această soluțiune împărtășită de jurisprudența și doctrina franceză (Baudry, Le Couttois & Surville «Contrat de mariage», III. ed. 7-a No. 1540; Arntz III No. 886; Aubry & Rau, V ed IV, pag. 520 și 521; Guillonard «Contr. de mariage» III, 1678; — Contra F. Laurent XXIII No. 448) se justifică pe considerațiunea că „dacă creditorii unuia sau altuia din soți n'ar putea urmări toată averea mișcătoare pe care aceștia o posedă în comun, și ar fi pe nedrept lipsiți de dreptul de a urmări chiar averea mobilă a debitorului lor, prin imposibilitatea în care s'ar găsi de a distinge pe aceia a celuilalt soț”. (Baudry & Surville, op. cit. care face o distincție de fapt între cazul când soțul stă la soție sau când soția stă la soț, stabilind în primul caz o prezumție de proprietate pentru soție, iar în doilea pentru soț. Vezi și Dalloz 1849, II, 181 și 1864 I, 178).

Că aceiaș soluțiune urmează a se da și în legislația română, fiind aceiaș rațiune pentru a o adopta, iar su. rimarea textului art. 1510 din cod. fr. în legislația română, nu poate constitui un argument în favoarea soluției contrară (împărtășită de d-l profesor D. Alexandresco, tocmai pentru acest motiv, op. cit. pag. 530), întrucât chiar în doctrina franceză majoritatea autorilor nu și întemeiază soluțiunea dată, pe baza art. 1510 fr. după cum s'a văzut mai sus (Vezi Aubry & Rau, loco cit; Baudry, Le Couttois & Surville, loco cit).

Că așa fiind, urmează a decide că sarcina de a dovedi proprietatea averii urmărită incumbă contestatorului, iar nu creditorului urmăritor.

Că, în afară de aceasta, chiar admitând soluțiunea contrară, după care creditorul trebuie să facă dovada că averea urmărită aparține soțului debitor în baza principiului din art. 1169 c. civ. după care acel ce face o alegațiune în justiție trebuie să o dovedească înocă și în acest caz creditorul a făcut această probă.

Având în vedere că proprietatea lucrurilor mișcătoare aparține aceluia care le posedă sub nume de proprietar și cu bună credință (Cas. Rom. Bul. 1902 pag. 1154. D. Alexandresco XI, pag. 349 urm.).

Considerând că potrivit art. 1854 c. civ. posesorul este prezumat că posedă pentru sine, iar conform art. 1899 c. civ. buna credință este prezumată pentru posesor.

Având în vedere procesul-verbal de sechestrul din... și din care se constată că averea urmărită a fost găsită la domiciliul debitorului, deci în posesiunea acestuia.

Că din momentul ce debitorul este dovedit posesor al averii urmărite, el este dovedit a fi și proprietar al ei, potrivit principiilor expuse mai sus, și în consecință contestatoarea urmează a face contradovadă dacă revendică proprietatea obiectelor urmărite.

Judecător-sjutor, Teodor Ardeleanu.